

Rovásírás tanítása és módszerei a Délvidéken

Először is engedjék meg, hogy bemutatkozzam! Krizsák Kata vagyok, Délvidékről származom és tanítok immáron 10 éve rovásírást alsós és felső tagozatos diákok számára.

Szeretném beszédemet egy a közelmúltban történt eseménnyel kezdeni: Felvidéken jártunk a diákjaimmal egy rovásírás vetélkedőn (Életemben először jártam Felvidéken), ahol az első helyet nyertük meg.

Még mindig a hatása alatt vagyok, hiszen, valódi mérföldkő az életemben.

10 év oktatás után, azt gondolom, hogy ez a díj a legszebb elismerés, amit kaphattam az eddigi munkámért.

Sokszor kérdezik, hogy miért csinálod, mért foglalkozol a rovásírással. A válaszom folyton az, hogy: Nem tudom. Hiszen nem ígért semmit számomra, se jót se rosszat. Egyszerűen, csak éreztem, hogy ezzel szeretnék foglalkozni, szerettem azt, amit csinálom. Azt hiszem, ezt nevezik küldetésnek.

Kamasz koromban nagyon élt bennem a hungarizmus. Valószínűleg ez abból adódik, hogy én egy elszakított területen nőttem fel. Ahol harcolnunk kell az identitásunk fenn maradásáért.

Rovásírással úgy éreztem, hogy erősíti a nemzet tudatomat (az egészséges nemzet tudatomat), rengeteget tanulhatok saját magamról, mint magyar emberről, megismerhettem általa értékeimet, és nemzeti kincseinket, gyökereinket. Büszke vagyok, hogy magyar emberként élhetek.

Az adai EMI (Egyesült Magyar Ifjúság) által szervezett nemzeti táborban tanítottam először rovásírást, gyerekeknek, és emlékszem, volt egy 70 éves bácsi is a diákjaim között. Eddig a pillanatig nem is tudtam, hogy merre is tartok igazából az életben, „Mi is akarok lenni, ha nagy leszek”. A rovásírás rámutatott, hogy én tanítani szeretnék.

Az EMI szervezői meg voltak elégedve munkámmal és elhívtak Erdélybe rovásírást tanítani, pontosabban Gyergyószentmiklósrá. Megismerkedhettem a többi elszakított területen élő magyarral. Történelmet is tanultam és azt, hogy térségenként változó a magyar nyelv és mégis megértjük egymást.

Ezután középiskolába egyik osztálytársam behozta osztályfőnöki órára a rovásírást. Egy másnak írogattunk, és amikor elvette a tanár tőlünk a papírt, okosabbnak éreztük magunkat, hiszen ők nem tudták elolvasni írásunkat.

Megfogott titokzatossága és egyszerűsége ennek a régi magyar írásnak. Elkezdtem gyakorolni. Egész jól belejöttem a rovásírásba, hiszen, átírtam egy gyerekeknek szóló tudományos enciklopédiát, ami latinbetűvel 400 oldal, nekem rovásírással 600 oldal lett.

Emlékszem, be is neveztem egy rovásírás versenyre középiskolásként. Nem nyertem, sőt.

Édesanyám történelem tanárnő az általános iskolában. Elkezdtünk gyerekeket vinni versenyre a zentai Emlékiskolába. Krizsák Klára az én anyukám, akire nagyon büszke vagyok, hiszen történelem órákon a gyerekek a szerb történelem mellett, amikor a magyarokról tanulnak (nem is keveset), akkor a vázlatot rovásírással írják.

Emlékiskolai versenyen a tanárban folyik a javítás

Ezután már egyedül készítettem fel a gyerekeket. Igazi mély víz volt, de kezdtek belerázódni.

Sárosi Gabriella, az iskola akkori igazgatónője megengedte nekem, hogy én állíthassam össze a feladat lapokat. 4-szer nyertem zsinórban, egyik alkalommal Pécsre, (itt ismerkedtem meg Szakács Gáborral), következő alkalommal pedig Budapestre utaztam rovásírás döntőre, ahol erdélyi kollégákat és Magyarországról Szondi Miklóst ismerhettem meg, aki később magyar rovás című honlapra feltöltötte saját, kézzel átírt rovásírásos könyvemét: Az aranyszörű bárányt.

Rovásírással írott könyvem lapjai

Közben a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar -történelem szakán tanultam és ez év júniusában pedig diplomázom.

2013-ban Toroczkai László, Ásotthalom polgármestere meghívására taníthatam az ásotthalmi gyerekeknek, úgyszintén rovásírást. Idén márciusban elkezdődött a rovásírás szakkör az Ásotthalmi Könyvtárban.

Ásotthalom – rovásírás oktatás közben

Itt szeretném szigorúan leszögezni, hogy elhatárolódom minden politikai dologtól Magyarországon, és Délvidéken egyaránt. Sosem volt számomra fontos, és nem is lesz.

Adán tavaly novemberben elindítottunk egy rovásírás szakkört az adai Szarvas Gábor Könyvtárban. Legtöbb, az utazásunkhoz szükséges támogatást a könyvtártól és Ada község önkormányzatainak keresztül tudjuk biztosítani.

A 10 év során körülbelül 300 gyereknek tanítottam meg a rovásírást, 50 gyereket vittem versenyre, ebből 15 diák komoly helyezést ért el, Délvidéken, Magyarországon, és most legújabban Felvidéken.

A dunavarsányi versenyről bővebben augusztusban tudok mesélni.

Nagyon nagy öröm és megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek a IX. Magyarok Világkongresszusán 28 évesen, és főképp az, hogy képviselhetem Délvidéket.

Köszönet Friedrich Klárának, Szakács Gábornak, Szondi Miklósnak, hogy egy ilyen lázadó, kamasz délvidéki lányt felkaroltak, lehetőséget adtak arra, hogy elérhessem a céljaimat. Az, hogy itt lehetek ma, nagyon megtisztelő.